

Digitaliseret af / Digitised by

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
THE ROYAL LIBRARY

København / Copenhagen

Titel: Fingeren ud... : Stil krav til din uddannelse

Ophav:

Ressourcetype:

Ressourcetype:

Oprindelsesdato: 1986

Opstilling: DA-småtryk. Politik 4

Relateret:

Relateret:

Copyright: Billedet er muligvis beskyttet af loven om ophavsret

Ud af hængedyndet

Krise, opgivendehed og træp på stædet! Er det sådan, studenterbevægelsen ser ud i dag? Måske knapt nok — men de stadige angreb på uddannelserne gør det næsten umuligt at kæmpe for krav, der sikrer ud over et forløb for det bestående.

Det betyder ikke blot at begrænse den aktuelle situation. Tværtimod bliver det endnu mere nødvendigt at organisere sig i studenterrådene — for at styrke kampen for vore fælles interesser, og for at udvikle vore længevandede krav til uddannelsessystemet.

Vi skal dog ikke lukke øjnene for, at en del af forklaringen på krisen i bevægelsen kan findes i den måde, studenterorganisationerne arbejder på.

— Studenterkampen har været isoleret fra andre kampe i samfundet — med krav om, at der udelukkende skulle arbejdes med omverdens, studenterspecifikke problemer.

— Manglende resultater har medført en flugt fra de områder, hvor fælles studenterinteresser kræver en konfrontation med staten — og selv om nye arbejdsfelter træder i stedet, er det reelt at sætte ansættelse som faglig interesseorganisation.

— Og alt for meget arbejde enten opkøbes i styrende organer eller ender som reformistisk og kritisk tilpasning. Selv om vi fra tid til anden bekræfter os selv i, at det ikke er via parlamentarikken alene, at der vinder sejre.

Det er muligt at komme ud af hængedyndet! Men det kræver et opgør med tanken om, at vi opstår som led i administrativ den statslige politik. Vi må i stedet opstille afgørende krav, der selv vil forbedre studievilkårene, men som alligevel er så realistiske, at man kan se nytten i at kæmpe for dem. Her- og nu-krav såvel som det daglige forsvare mod ydligere forringelser må have et længevandet perspektiv — vi må vide, hvad det er, vi vil med uddannelserne! Og hvor det er muligt, må kravene kobles med udenomsparlamentariske aktioner, der både kan skabe opmærksomhed og understøtte arbejdet på uddannelsesstederne.

Studenterpolitikken forstærker, hvis den reduceres til arbejdet i de styrende organer. Vi må prioritere de gyldne rammer for forhandlinger. Kun ved at arbejde for en bevægelse, der kollektivt møder de stadige krav, kan studenterrådene igen opleves som interesseorganisationer. Og det er vel faktisk forudsætningen for at genskabe tilliden til studenterbevægelsen.

Udg: KAF, Studiestrøde 24, 1455 Rbh.N., 01. 15 21 33 Ansv. red.: Torben Kildemo

Notat Avistproduktion, 02 06 48 14 00

Staten og uddannelserne

»Samfundet er i krise, og udsækket på betalingsbalancen er katastrofalt, bliver vi dagligt indtænksomme faldt af. Sen led i krisepolitikken må uddannelsessystemet ligesom resten af den offentlige sektor holde for med nedskæringer. Men samtidig spiller uddannelserne også en central rolle for de statslige intentioner om at stoppe væksten i den offentlige sektor og begrænse det private erhvervs.

En statslig side ønsker man derfor at styre studentergang og bevillinger væk fra de områder, der især retter sig mod offentlig beskæftigelse (social- og sundhedsområdet samt de humanistiske, samfundsvidenskabelige og kulturelle fag) og over i områder, der højere grad hævder sig til det private erhvervs (især tekniske, datalogiske og handelsmæssige fag).

I kroner og ører er der de sidste år ikke foretaget besparelser på de videregående uddannelser under ét. I stedet bliver bevillingerne i stigende grad detaljert fra statslig side. Pengene anvendes til samarbejde med det private erhvervs, til erhvervsrettet efteruddannelse, til forskningsprojekter for erhvervslivet og til nye, erhvervsrettede uddannelser. Samtidig med at de red-prioriterede uddannelser har nogle nedskæringer, får de oprettede områder ikke ekstra ressourcer i et omfang svarende til de flere studenter, der optages, eller til de nye uddannelser, som de presses til at sætte i gang. Så trods en næsten konstant økonomisk ramme er der tale om forringelser af alle uddannelserne og af den fri grundforskning, der eksisterer i tilknytning til disse.

Politiske problemer

Udgangspunktet for den statslige styring af uddannelserne er de beskæftigelsesprognoser, som giver indtryk af at være objektive fremskrivninger af samfundsvilkingen.

I virkeligheden udtrykker de nogle politik bestemte målbegreber, der ikke bliver gjort til genstand for en offentlig diskussion.

Organiseringen af studenterne

Uddannelsessituationen og den sammenhængende statslige uddannelsespolitik gør, at uddannelsessøgende har en masse fælles interesser og problemer (i bedre levevilkår, i bedre uddannelser der giver fælske kvalifikationer osv.)

Skal studenterne kamp for bedre studie- og leveforhold styrkes og føre til mere mindre forbedringer, må studenterbevægelsen og dens faglige organisationer (studenterrådene og Danske Studerendes Fællesråd, DSF) sætte på solidaritet og kollektive kampformer.

De aktuelle samfundsmæssige styrkeforhold gør det svært at vinde selv mindre kampe — også for studenterne —, derfor skal der udvises mindre områder, hvor kræfter i fællesskab sættes ind for at kæmpe igennem med kræfterne.

KAF arbejder i de studerendes faglige selvorganisations for, at studenterne kamp styrkes gennem:

— at flere bliver organiseret i selvorganisations og deltager i det daglige med at formulere studenteres krav og kæmpe for at gennemføre dem.

Disse prognoser indgår i statens fremsøg på at presse de unge væk fra de »arbejdsledighedsrettede« erhverv og ind de steder, hvor der pludselig er »gode beskæftigelsesudsigter«.

Midlerne er dels en massiv — på det nærmeste lejræg — propaganda for disse bestemte uddannelses- og uddannelsesmæssige muligheder dels adgangsbeholdningen, som gennem årene er blevet stadig skappere og mere detaljert.

Nik Bertel Hønsler kan sige, at »for adgang skal være regler og ikke undtagelse«, er det først og fremmest et reklamefremstød. Ministeren håber, at en styring af studie-

vejledningen kombineret med de unge agede »samvælgelighed« fremover vil være tilstrækkeligt til at sikre, at det er disse uddannelsesveje nu også går i den rigtige retning.

Hertil har adgangsbegrænsningen været et vigtigt redskab i statens fremsøg på at udforme det ønskede antal kandidater med de rette kvalifikationer. Konsekvenserne er heller ikke ubetydelige: en stor gruppe unge arbejdsløse holdes uden for uddannelsessystemet; konsekvensen har omvendt det sociale miljø i gymnasiet, og rekutteringen til de videregående uddannelser er blevet stadig mere socialt skævt.

I sidste instans kræver dette et bredt med krisepolitikken logik om, at arbejderklassen (herunder de uddannelsessøgende) gennem lønmodning og forringede offentlige service skal betale for, at kapitalismen kan bringes på fode igen.

Vi må kæmpe for det højest mulige uddannelsesniveau for at sikre, at flere får indlagt i de grundlæggende, samfundsmæssige forhold. Vi har ingen interesser i et uddannelsessystem, som udelukkende er indrettet efter en her- og nu situation, hvor samfunds- og teknologivilking på få år kan gøre kvalifikationer forældede, og hvor man bliver ude af stand til at overvåge, diskutere og påvirke samfundsvilkingen.

Konkret betyder det:

- at vi må arbejde for et reelt fælles uddannelsesniveau, ud at hverken adgangsbeholdning eller dårlige levevilkår afskærer dele af arbejderklassen/ungdommen fra at kvalificere deres arbejdskraft;
- at vi må forsvare og kæmpe for en udvidelse af bredelsen og forbedring i de eksisterende uddannelser. For kun gennem selvstændigt og kritisk studiearbejde kan det sikres, at uddannelsen bliver tilstrækkeligt indsigtsgivende til at kunne anvendes og indgå i kampen for et socialistisk samfund.

Ydeemere betyder den økonomiske studiestat, at videregående uddannelse ikke er en reel mulighed for alle, og at enhver form for uddannelse bliver en privat investering.

Kampen gælder et højt uddannelsesniveau

Over for den snævre samvælgelighed mellem uddannelsesplanlægningen og det private erhvervs aktuelle behov mener KAF, at der må stilles krav om en udvidelse af den offentlige sektor. Dette er den eneste måde, hvorpå behovene for f.eks. flere daginstitutioner og et forbedret sundhedsvæsen kan opfyldes.

I sidste instans kræver dette et bredt med krisepolitikken logik om, at arbejderklassen (herunder de uddannelsessøgende) gennem lønmodning og forringede offentlige service skal betale for, at kapitalismen kan bringes på fode igen.

Vi må kæmpe for det højest mulige uddannelsesniveau for at sikre, at flere får indlagt i de grundlæggende, samfundsmæssige forhold. Vi har ingen interesser i et uddannelsessystem, som udelukkende er indrettet efter en her- og nu situation, hvor samfunds- og teknologivilking på få år kan gøre kvalifikationer forældede, og hvor man bliver ude af stand til at overvåge, diskutere og påvirke samfundsvilkingen.

Konkret betyder det:

- at vi må arbejde for et reelt fælles uddannelsesniveau, ud at hverken adgangsbeholdning eller dårlige levevilkår afskærer dele af arbejderklassen/ungdommen fra at kvalificere deres arbejdskraft;
- at vi må forsvare og kæmpe for en udvidelse af bredelsen og forbedring i de eksisterende uddannelser. For kun gennem selvstændigt og kritisk studiearbejde kan det sikres, at uddannelsen bliver tilstrækkeligt indsigtsgivende til at kunne anvendes og indgå i kampen for et socialistisk samfund.

at arbejdet handlingsrettes, såvel gennem konkrete aktioner som gennem diskussioner på de enkelte uddannelsessteder. Selv om en aktion ikke umiddelbart giver resultat ved, at krævene gennemføres, er det vigtigt, at mange deltager. Flere aktionerne viser, at krævene er alvorligt nært, og styrker den indlydende solidaritet.

at de studerendes kamp ikke isoleres fra andre samfundsgruppers kampe. Studenterne kamp er ligesom kampen for flere bevillinger til sygehuse, bedre sociale ydelser og bedre løn- og arbejdsforhold en del af kampen mod den samlede krisepolitik. En sejr over krisepolitikken på ét område kan styrke den samlede kamp, derfor har studenterne interesse i at deltage i og støtte andre gruppers kampe.

at kampen ikke primært ses som et spørgsmål om at vælge den åbenborgerlige regering, en arbejderregering vil også føre kapitalistisk krisepolitik.

ik, spør på de offentlige udgifter, have stam styring af uddannelsen ud fra eksporterhvervens interesser.

Kampen handler ikke om statsministerens navn, men om at gennemføre vore krav og bekæmpe overgrebene. En gennemførelse af de samlede krav vil sætte spørgsmålstegn ved hele krisepolitikken og sælve regeringen. Det væsentlige er, at vi ikke stiller os tilfreds med et regeringskifte, men at krævene fastholdes og overføres en eventuel arbejderregering — ellers er vi lige vist.

I de følgende afsnit ridses op, hvilke ting KAF mener, at studenterne og DSF bør prioritere aktuelt. Selve arbejdsområderne er de samme, som behandles på DSF's sidste årsrapport i februar; men vi vil kort skitserer hvilket indhold og politisk retning, det arbejde bør have.

Den borgerlige regering frever en politik, der på alle væsentlige områder er en fortsættelse af den tidligere socialdemokratiske. Begge regeringer vil lære indkomstpoli-

Et offensivt forsvar i uddannelsespolitikken

I takt med skærpsen af den økonomiske krise er uddannelsessystemet blevet præsenteret for stadig mere omfattende nedskæringer og omfordelinger. Reaktionen hos studenterne har primært været forsøg på at bruge de styrende organer til at kamsløre nedskæringerne derhen, hvor de gør mindst ondt — nemlig ret med uopfordrige protester. Der er nu »hugget en hæl og klippet en tå« så mange gange, at man er nået op til knæet. Vores uddannelsesforing er til stadighed. Stærre undervisningshold, mærkelig indsnævring af valgfriheden samt sværdslag til løbde og skidighed er nogle af de ansigter, nedskæringer og omfordelinger tager i vores hverdag.

Et brud med denne kaskade af foringelser er påkrævet. Der må føres en kamp mod nedskæringer og omfordelinger sideløbende med indbring af vens krav til uddannelsesindhold, bedre kvalifikationer og valgfrihed. Dette arbejde må have hovedprioritet i studenterrådene og DSF.

Overfor den statslige krisepolitik og et centralt, relativt fæmasket styringssystem er det en illusion at tro, at man lokalt på institutionerne kan lave andet end småændringer. Det betyder ikke, vi skal give op — i hvert fald Institutionernes aktive modstand er en forudsætning for den fære politik, da uddannelsesministeriet ikke kan gennemføre detaljerede ændringer af uddannelsesloven. Vi må derfor gøre alt for at få institutionerne til at sige fra. Centralt i dette arbejde står bekæmpelsen af den institutionsansvarlighed, der hidtil har været vist fra studenterrådene.

De skridt, der i dag kan tages i retning af en afvisningsfront vendt mod den statslige politik, er dels et opger mod de studenterets egen ansvarlighed i styrende organer, dels et mere udfærelse arbejde i offentligheden — ikke mindst overfor lærerne og TAP'ernes faglige organisationer.

Det betyder ikke, at vi skal droppe arbejdet i de kollegiale organer, men det betyder, at hovedparten af kræfterne skal bruges udenfor.

Kampen mod omfordelinger og nedskæringer er en kamp for behov, der rækker udover de nævnte rammer,

der afsættes af krisepolitikken. Vi har ingen interesse i, at uddannelseskræfterne skal sættes til den krisenærmte danske kapitalisme, ligesom vi må arbejde for et uddannelsesindhold, der giver kvalifikationer til andet end den eksisterende jobfunktion.

Afgørende forbedringer kræver et opger med krisepolitikken gennem fælles holdninger på tværs af fag- og institutionsgrænser, og gennem samarbejde med andre nedskæringsramte grupper også uden for universiteter og højskoler.

De studenterets levevilkår er elendige!

(foto: 3.maj)

En uddannelsesloven, der giver levevilkår på linie med andre befolkningsgrupper, er KAF's længsøgte krav til støttevæsenet. Men hvor langt, vi i dag er fra en acceptabel studiestatte, ses blot ved at skule til den nægtsende SU-lov.

Studenterbewogelsen må stille delkrav, der kan give reelle forbedringer nu — uden at disse finansieres ved at tage fra andre ungdomsgrupper. Kun som:

- højere stipendier uden studiestrømninger
- renelejede statstiln i stedet for de nuværende banklån
- højere egerindtægtsgrænser

Alfvs regeringens og Socialdemokratiets »reformer«
Den vigtigste opgave for studenter-

organisationerne lige nu er at opbygge den kraftigste modstand over for socialdemokratiets & regeringens forsøg til ændringer af støttevæsenet. Iagen af disse »reformer« forslag indeholder reelle forbedringer — fælles for dem er, at en ny ordning ikke må koste staten flere penge! En forbedring af støtten i de første studie måneder derfor af en begrænsning af den samlede støtteperiode. Sådan tilis to fluer med ét smæk! Det bliver ikke dyrt, den

kræfter støtteperiode skal være en pink, der får folk hurtigere igennem de lange uddannelses — og nye studenterets styres over i kortere uddannelsesforløb, fordi det for mange bliver en økonomisk umulighed at tage en længerevarende uddannelse. Derfor opger »reformer« forslagene uligheden mellem de uddannelsessøgende. Samtidig er der næppe tvivl om, at »reformerne« vil blive lanceret som »værelse forsøg på at forbedre de studenterets økonomi«.

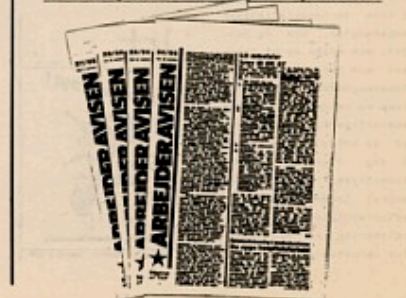
Studenterbewogelsen svar må være, at reelle forbedringer ikke skal opnås via den ene eller anden form for omfordelinger — REELLE FORBEDRINGER KOSTER FLERE KRONER!

Social diskrimination
Det er ikke nok at kritisere forslagene til SU-reform. Vi skal bredere ud med en kritik af de studenterets samlede sociale situation. Udover at pege

på delkrav der — i modsætning til »reformerne« — vil forbedre de studenterets vilkår, må vi rejse en debat på andre områder også. Bølgforholdene er elendige, og mange tvinges ud i tilføjede busstøjer og usikre lejebol. De studenterets diskrimineres socialt, fordi det sociale system vrimler med regler, der udelukker studenterets fra de rettigheder, der ellers gælder for alle. Vi kan ikke få dagpenge eller bistandshjælp, hvis vi mister det job, som vi er lige så afhængige af som alle andre. Og på trods af, at mange studenterets har børn, kan vi ikke få særkendt den fulde ret til daginstitutionspålder.

KAMPEN OM LEVEVILKÅRENE SKAL IKKE BEGRÆNSES TIL SU-REFORMEN» — VI SKAL SELV GÅ I OFFENSIVEN MED VORES KRAV!

Bestil et gratis abonnement på Arbejderavisen.

Fredskampen må være antiimperialistisk

Mange studenterråd har frede- og solidaritetsarbejde som prioriterede opgaver, og til bringer disse spørgsmål ind i dag. Arbejdet står desværre ofte på udsandede politiske grundlag, der kan omfatte alle - konsekvensen er bare, at kravene ryller smidigt mod USA's oprustning og imperialismen, mens Leks Sovjetis syv år lange krig i Afghanistan slet ikke debatteres.

KAP mener, at fredskampen skal rettes mod samme styrke mod både USA og Sovjet. Begge er de imperialistiske supermagter, der ikke alene binder andre landes militær og økonomisk - de er også ansvarlige for en række krige i den 3. verden. Supermagterne kæmper indbyrdes om interessedelene, og denne rivalisering er baggrunden for oprustningskonkurrencen - for det bliver ulig meget menings at argumentere for mere militær, når der blot kan henvises til den anden supermagts imperialistiske handlinger.

Supermagterne skal svækkes!

Det drejer sig derfor om at løsrive de europaiske lande fra USA og Sovjet. Det drejer sig om at sige nej til militærblokade. Og det bliver afgørende, at fredskæmperne i vest støtter de folk, der står for demokratiske rettigheder i Østeuropa. Og nok så vigtigt: USA og Sovjet må svækkes også udenfor Europa - solidariteten må styrkes med folkene, der kæmper i Afghanistan og Mellemamerika.

Fredskamp omfatter altså mere end

kritik af nye våbensystemer. Det er drivkraften bag, der skal bekæmpes!

I fredbevægelsen udenfor studenterbevægelsen er det aktuelt verdensfredskonferencen i København, der diskuteres. Og spørgsmålet om tilslutning til denne oktoberbegivenhed har også været vendt i studenterbevægelsen.

KAP mener, at man skal demonstrere sin afsky overfor dette såkaldte »fredsinitiativ«. At diskutere fred med regeringsrepræsentanter fra Sovjet er at acceptere den ene fjende i fredskampen som en ligeværdig partner, der kan føres konstruktive fredsdiskussioner med. Verdensfredskonferencen vil blive bragt til at fokusere alene på USA, mens Sovjets delegerede nyder agtelos søns fredskæmper - sagtens at de er udsendt fra den samme regering, der har sendt 100.000 soldater til Afghanistan og var parat til at bruge millioner for at stoppe Solidarnosc i Polen. Det er lykkedes for det sovjetiske kraftet at arrangere en »fredskonferens«, der støtter Sovjet. En sådan kongres skal boykottes!

Både i fredbevægelsen og i studenterorganisationerne kan man blive enige om at fordømme den ene supermagt USA. Med den anden supermagt kniber det. Studenterorganisationerne må snart bære søer flag om Sovjets rulle, hvis de skal være en styrke i fredskampen.

Kort om KAP...

KAP er et lille parti - men et parti i stadig politisk udvikling og med en politik, der på mange områder adskiller sig fra den øvrige venstrefløj.

KAP vil bekæmpe enhver form for krise- og indkomstpoltik, hvad enten den føres af en borgerlig - eller af en såkaldt »arbejdsregering«.

En S-SF-regering støttet af VS vil og må nødvendigvis føre en politik, der ikke grundlæggende adskiller sig fra tidligere regeringers - det være sig borgerlige som socialdemokratiske.

KAP vil ikke foretrække den ene form for administration af kapitalismen fremfor den anden. Vi arbejder for et socialistisk samfund - et samfund, som kun kan virkeliggøres ved, at den danske arbejderklasse gennem egen kamp sprænger kapitalismens rammer.

Af alle disse grunde mener KAP, at fredskampen må rettes mod både USA og Sovjet.

ARBEJDSREGERINGEN er et politisk ugeskrift udgivet af KAP. Heri analyseres og kommenteres de vigtigste begivenheder i den hjemlige og internationale klassekamp ud fra en kommunistisk vinkel. Abonnent på Arbejdsavisen er gratis.

KOMMUNISTISK TIDSSKRIFT udgives en gang i kvartalet. Ofte behandles et udvalgt tema særligt grundigt, men der er desuden analyser, anmeldelser, debat, digte og andet. De sidste fire numre har haft følgende temaer:

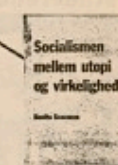
- Kulturpolitik
- Studenterbevægelse & uddannelseskamp
- Flygtninge og racisme
- Krigskamp

Hvert nummer af Kommunistisk Tidsskrift (KT) koster 15,-. Årsabonnement: 60 kr.

Endelig udgiver KAP bøger og pjecer, som indgående analyserer et bestemt område f.eks. faglig politik, forsvarspolitik, ny teknologi, socialisme, sovjetkapitalisme, og økonomisk politik.

Du er meget velkommen til at kigge ind på vores kontor, rings, skrive eller indsende nedenstående kupon, hvis du er interesseret i yderligere oplysninger om KAP.

- Jeg vil gerne lære mere om jeres uddannelsesarbejde
- Jeg vil gerne lære mere om KAP
- Jeg vil gerne abonnere på Arbejdsavisen (gratis)
- Jeg vil gerne abonnere på Kommunistisk Tidsskrift (60 kr. for et år)

Frimærke på her

Navn _____
Gade _____
Postnr. _____ By _____

KAP
Studivstræde 24
1455 København K

For oplysninger om ophavsret og brugerrettigheder, se venligst www.kb.dk

For information on copyright and user rights, please consult www.kb.dk